

festivalová recenzia – program pre mladé publikum

ROBINSON.KA

BÁBKOVÉ DIVADLO ŽILINA

autor recenzie: Miroslav Ballay

predstavenie na festivale Dotyky a spojenia:

29.6.2024 v Martine

Pozoruhodná púť za hľadaním detského šťastia

Námet, scenár, réžia: Maja Danadová a Monika Kováčová – dramaturgia: Matej Truban – scénografia a návrhy bábok: Ivana Macková – hudba: Daniel Špiner – výroba bábok: Rafal Budník – hrajú: Barbora Juričková, Miroslava Mravcová, Matej Valašík, Adela Dukátová a. h. – premiéra: 28. 4. 2023, Bábkové divadlo Žilina.

Maja Danadová a Monika Kováčová si z oceánu príbehov vybrali vo svojej bábkovo-vizuálnej inscenácii *Robinson.ka* najmä tematiku samoty. Postavy Robinsona a Robinsonky sa na dvoch protifaľných ostrovoch túžia pozrieť na miesto: „...kde sa vlieva nebo do mora.“ Tvorivý, režijnoscenáristický tandem M. Danadovej a M. Kováčovej pristúpil k téme stroskotania a pomyselnej ľudskej osihotenosti nesmierne pedantne v detailných evokáciách krehkosti izolácie na temer minimalistickej ploche bielej indiferentnej čistoty javiska. Vyslovene morskú atmosféru nahradil neutrálny hrací priestor, vykresľujúci hraničnú polohu súše a mora. Rytmicky ju vyplnili sústavou troch rozložených polkruhov v rozkolísanej interferencii. Priam symetricky sa oproti sebe ocitli Robinson a Robinsonka ako dve vzdialené duše v osamotení bytia, posielajúce si jeden druhému odkazy vo fľaši so svojimi želaniami. Na týchto polkruhoch sa zároveň vytvárali mini pódia osihotených rajónov smútku dvoch bábkových postáv.

Príbehovú štruktúru inscenácie tvorila cesta dvoch bytostí, túžiacich po sebe, počas ktorej museli prekonávať jednotlivé nástrahy a konfrontovať sa s rôznymi zvieracími tvormi. K tomu slúžili konfigurované prvky scény. Tri rovnomerne rozostavané polkruhy telies tvorili ostrovy stroskotania na čistej bielej ploche javiska, kde sa vzadu na horizonte projektovali maľby, príp. pôsobivé odrazy tieňohier prostredníctvom dvoch meotarov na jeho okrajoch. Štvorica bábkohercov v bielych tričkách a okrových kostýmoch si zvolila otvorený typ bábkoherectva. Prezantovaným vodením subtílnych bábok (ľudských či zvieracích) podporovali vizuálne-bábkovo podmanivý svet mienenej reality

konkrétneho príbehového rámca. Jednotlivými piesňami lyricky dynamizovali cestu Robinsonov k sebe. Vznikla tak pozoruhodná púť za hľadáním detského šťastia.

Snahou tvorivého tandemu bolo zreteľne prebudiť detskú tvorivosť vnímania. Organické materiály, z ktorých boli vytvorené bábkы Robinsona a Robinsonky, príp. zvieracie postavy: chobotnica, vták, veľryba, alebo aj ťava boli ladené do krémovo-zemitých, či svetlo hnedastých tónov. Akoby metafyzika nekonečného tajomstva farby modrej sa mala uskutočniť v recipientovi – v celostnosti jeho zážitku.

Žilinskí tvorcovia napospol vytvorili účinne adekvátnu, hypnoticko-meditatívnu rovinu komunikácie svojím rafinovane pastelovým divadelným tvarom. Prostredníctvom elementárnej pôsobivosti letmých organických materiálov, farebnej synestézie v minimalistickej optike podania dosiahli veľa. Inscenácia diváka nielen ukolísala v jemnej monotónnosti, ale vďaka nej ho doslova uniesla do ríše fantazijného mora predstavivosti.